DZIENNIK ZARZĄDZEŃ DYREKCJI POCZT I TELEGRAFÓW W KATOWICACH.

Nr. 14. | Katowice, dnia 10 października 1933 r. | Rok I.

TREŚĆ:

POCZTA.

101.

Zarządzenia nadawców na wypadek niedoręczalności przesyłek.

Na podstawie reskryptu Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 26. IX. 1933 r. Nr. PW. 111/109 zarządza się jak następuje:

Z porównania postanowień §§ 327 pkt. 1), 330 pkt. 1) i 342 ust. 1 ordynacji pocztowej (II. P. 3) wynika, że przesyłkę, która **wskutek odmowy jej przyjęcia** przez adresata stała się niedoręczalną, należy zwracać bezzwłocznie nadawcy, nie czekając upływu terminu, jaki w danym razie oznaczony został do zwrotu w zarządzeniu nadawcy (np. gdy zarządzenie nadawcy opiewa: „zwrócić po upływie terminu podjęcia“ lub „zwrócić z chwilą upływu czasokresu wolnego od składowego“ albo „zwrócić po 3, 4 i t. d. dniach“).

Postanowienie zawarte w § 342 ord. poczt. ust. 1 zdanie ostatnie należy rozumieć w ten sposób, że we wszystkich innych wypadkach — poza odmową przyjęcia — zwraca się nadawcy niedoręczalne przesyłki po upływie terminu podjęcia, względnie po upływie terminu wyraźnie w zarządzeniu nadawcy oznaczonego — zgodnie z wyjaśnieniami, podanemi do wiadomości urzędów (agencji) p. t. w zarządzeniu Dyrekcji Poczt i Telegrafów z dnia 31. VIII. 1933 r. No. P. P. 40 (Dziennik Zarządzeń Dyrekcji P. i T. Nr. 12 poz. 89).

No. P. P. 40 z dnia 27 września 1933 r.

102.

Pobieranie taryfowej należności za wykonanie zarządzenia nadawcy paczki.

Stosownie do reskryptu Ministerstwa Poczt i Telegrafów Nr. P. W, 111/110 z dnia 21-go września b. r. wyjaśnia się, że taryfową należność za wykonanie zarządzenia nadawcy paczki, aby go zawiadomiono o niedoręczalności paczki, należy pobierać choćby nadawca odmówił przyjęcia zawiadomienia, jest to bowiem specjalne świadczenie poczty, wykonane na wyraźne żądanie nadawcy.

W wypadku odmowy przyjęcia zawiadomienia i uiszczenia opłaty przez nadawcę, urząd oddawczy winien uwidocznić należność na zastępczym i oryginalnym adresie pomocniczym, dołączyć zawiadomienie do oryginalnego adresu i wraz z paczką zwrócić do urzędu nadawczego, ten zaś winien pobrać od nadawcy taryfową należność od zawiadomienia narówni z innemi należnościami w drodze dobrowolnej lub przymusowej.

Nr. P. P. 40 z dnia 25 września 1933 r.

103.

Niedokładności przy wypłatach zaopatrzeń emerytalnych i rent inwalidzkich.

Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego sprawdził na podstawie zestawień wypłaconych zaopatrzeń emerytalnych i rent inwalidzkich, że liczba usterek przy tych wypłatach w wielu urzędach i agencjach pocztowo-telegraficznych zamiast zmniejszać się, stale wzrasta, oraz, że w niektórych wypadkach te same usterki powtarzają się w dwu po sobie następujących miesiącach.

Ponieważ objaw ten dłużej tolerowanym być nie może, przeto Dyrekcja Poczt i Telegrafów nakładać będzie począwszy od dnia 1 października b. r. za każdą zausterkowaną przez Wydział Skarbowy wypłatę emerytur i rent inwalidzkich grzywną w wysokości 1 zł., w razie zaś powtarzania się nadal tych samych usterek niezależnie od kary pieniężnej pociągnie się winnych a w pierwszej linji naczelników i kierowników urzędów i agencyj pocztowo-telegraficznych do odpowiedzialności służbowej.

Nr. PK 18 z dnia 28 września 1933 r.

104.

Zaniechanie potrącania na cele społeczne przy wypłacie rent inwalidzkich.

Związek Inwalidów Wojennych żali się, iż coraz częściej zdarzają się wypadki, że urzędy i agencje pocztowe, zwłaszcza na kresach wschodnich, potrącają samowolnie przy wypłacie list inwalidzkich różne kwoty na cele społeczne i filantropijne i zmuszają inwalidów wojennych i wdowy do zakupna losów, nalepek i przeróżnych znaczków na powyższe cele, niekiedy nawet pod zagrożeniem odebrania renty.

Ostatnio zbierają w ten sposób na „Dom Pocztowca" po 50 gr. od rentobiorcy.

Podobne samowolne potrącania opłat na cele społeczne przez urzędy pocztowe przy wypłacie rent inwaliozkich dotykają materjalnie rentobiorców, którym obniżono zaopatrzenie o 30%, a nadto nie jest wskazane zmuszanie do ofiarności tych obywateli, którzy najlepsze chyba dali dowody swej ofiarności wobec Ojczyzny, utracając zdrowie w obronie granic Państwa.

Wobec powierzenia przez Izby Skarbowe wypłaty rent inwalidzkich urzędom pocztowym na podstawie list imiennych, rentobiorcy uzależnieni są zupełnie od funkcjonarjuszy pocztowych, którzy o ile inwalida nie dostosuje się do ich zaleceń nabycia nalepek czy cegiełek na różne cele, świadomie wypłatę renty wstrzymują, a nawet przypisują sobie zasługę, że inwalida następnie rentę, dzięki ich interwencji, znowu otrzymuje.

Wobec powyższego Dyrekcja Poczt i Telegrafów poleca wszystkim urzędom i agencjom p. t. zaniechanie potrąceń na wymienione cele przy wypłacie rent inwalidzkich, jak również wywieranie jakiegokolwiek bądź nacisku ze strony funkcjonarjuszów pocztowych na zakup różnego rodzaju znaczków filantropijnych i t. p.

Nr. P. K. 67 z dnia 30. IX. 1933 r.

TELEGRAF I TELEFON.

105.

Notowanie nazwisk osób przeprowadzających rozmowy z rozmównic publicznych.

Zarządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 stycznia 1931 r. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 2 z 1931 r.) wprowadziło w życie „Przepisy o pobieraniu i zarachowywaniu taryfowych należności telefonicznych", objęte tomem 4, działu V (V. Tf. 4).

§ 2 powyższego zarządzenia postanawia, że z dniem wejścia w życie omawianych przepisów, t. j. z dniem 1 maja 1931 r. tracą moc obowiązującą wszystkie sprzeczne z niemi przepisy i zarządzenia. Siłą rzeczy straciło również moc obowiązującą zarządzenie Ministerstwa P. i T. z dnia 13. VIII. 1929 r. No. 3333/VIII (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 17 z 1929 r.), gdyż §§ 18 i 25 przepisów (V. Tf. 4) ustalają sposób postępowania przy zamawianiu rozmów międzymiastowych ze stacyj abonentowych i w rozmównicach publicznych.

Przepisy te nie nakładają w formie kategorycznej obowiązku notowania nazwiska osoby zgłaszającej rozmowę.

W tych więc wypadkach, gdy zamawiający rozmowę w rozmównicy odmówi podania swego nazwiska, nie należy czynić zgłaszającemu z tego powodu jakichkolwiek trudności, natomiast na kartce zgłoszeniowej rubrykę „zamawiający" należy wówczas zakreślić.

Taki sam tryb postępowania ma zresztą miejsce i w ruchu telegraficznym, gdzie nadawca może, lecz nie musi, podać swój adres.

No. TE. 209 z dnia 26 września 1933 r.

106.

Usuwanie telefonu z lokalu abonenta.

Dyrekcja Poczt i Telegrafów wyjaśnia:

1) niezależnie od postanowień ust. 4 § 54 taryfy telefonicznej, który mówi, że aparat telefoniczny usuwa się z lokalu abonenta **z końcem tego miesiąca,** za który **nie został uiszczony abonament,** zarządzenie Nr. TE. 209 z dnia 9/VI. 1932 r. (okóln. Nr. 12 poz. 137) o przedłużaniu terminu niezdejmowania telefonu z lokalu abonenta ma nadal moc obowiązującą z tą różnicą, że terminy prolongaty zdjęcia telefonu należy liczyć od nowoustalonego zasadniczego terminu wg. obowiązującej obecnie taryfy. Pozatem Dyrekcja zarządza, aby w każdym wypadku, gdy nadchodzi termin zdjęcia aparatu z lokalu abonenta, a w międzyczasie abonent nie prosił o pozostawienie w jego lokalu jeszcze na pewien czas telefonu, i abonamentu nie wymówił, kierownik urzędu, agencji lub upoważniony przez niego urzędnik telefonicznie lub pisemnie zwrócił się do takiego abonenta i zawiadomił go o nadchodzącym terminie zdjęcia telefonu, a jednocześnie prosił o wyjaśnienie co jest powodem rezygnacji z abonamentu. W wypadku, gdy z otrzymanej informacji widać, że nieopłacenie abonamentu nastąpiło wskutek chwilowych trudności płatniczych i można przypuszczać, że abonent ma jednak zamiar nadal z telefonu korzystać — należy mu zaproponować, że jeszcze na pewien okres czasu telefon pozostawi się w jego lokalu;

2) ostatnie zdanie 1-go ustępu § 62 przepisów o pobieraniu i zarachowywaniu taryfowych należności telefonicznych (V. Tf. 4) zostało celowo skreślone (Dz. Urz. M. P. i T. No. 16/33 poz. 67/II), jako sprzeczne z §§ 52 i 54 taryfy telefonicznej. W myśl bowiem ustępu ostatniego § 52 abonent może zrzec się abonamentu w dowolnym dniu miesiąca, jednak zrzeczenie powinno nastąpić najpóźniej **przed upływem ostatniego dnia** miesiąca, za który abonament został opłacony. Skoro więc abonent tego nie uczynił i wyłączenie z centrali, a następnie zdjęcie aparatu następuje na skutek niezapłacenia abonamentu, abonent obowiązany jest zapłacić opłaty abonamentowe **za cały miesiąc,** aczkolwiek z telefonu korzystał tylko w ciągu kilkunastu dni danego miesiąca, a to zgodnie z postanowieniami § 54 taryfy. Takie, a nie inne postępowanie jest ko-

nieczne w stosunku do wszystkich abonentów również i z uwagi na postanowienia punktu a) § 23 taryfy telefonicznej, w myśl którego abonent zwracając się w okresie 3-ch miesięcy o ponowne założenie telefonu, musi zapłacić opłaty abonamentowe za ostatni miesiąc, chociaż z telefonu korzystał kilka czy kikanaście dni.

No. TE. 209 z dnia 21 września 1933 r.

Adres Administracji: DYREKCJA POCZT i TELEGRAFÓW
(Oddział Organizacyjny)
KATOWICE, ul. Słowackiego 11, II. p. pokój Nr. 14.

PRENUMERATA NA ROK 1933 WYNOSI:

roczna 4 zł. 80 gr.	**półroczna 2 zł. 40 gr.**	**kwartalna 1 zł. 20 gr.**

Ceny ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 mm. szpalty redakcyjnej 15 gr., tabelaryczne 30 gr.

Za terminowy druk ogłoszeń administracja nie odpowiada.

KONTO CZEKOWE w P K. O. № 300.516

„Drukarnia Śląska" Mysłowice, ul. Pozadomowa 2, (róg Bytomskiej 10), Telefon 10-14 **Cena 15 gr.**